

Évközi 21. vasárnap

Ef 5,21-32

Egymás alárendeltjei

²¹Legyetek egymásnak alárendeltjei Krisztus iránti tiszteletből.
²²Az asszony engedelmeskedjék férjének, akárcsak az Úrnak, ²³mert a férfi feje az asszonynak, ahogy Krisztus feje az Egyháznak: testének ő a megváltója. ²⁴Amint tehát az Egyház alá van vetve Krisztusnak, az asszony is mindenben férjének. ²⁵Férfiak, szeressétek feleségeteket, ahogy Krisztus is szerette az Egyházat, és feláldozta magát érte, ²⁶hogy a keresztségben szavával megtisztítva megszentelje. ²⁷Ragyogóvá akarta tenni az Egyházat, amelyen sem szeplő, sem ránc, sem egyéb efféle nincsen, hanem szent és szeplőtelen. ²⁸Igy a férj is köteles szeretni feleségét, mint saját testét. ²⁹Aki feleségét szereti, önmagát szereti. ²⁹A saját testét senki sem gyűlöli, hanem táplálja, gondozza, akárcsak Krisztus az Egyházat. ³⁰Mert tagjai vagyunk testének. ³¹„Ezért az ember elhagyja apját, anyját, feleségével tart, és a kettő egy test lesz.”
³²Nagy titok ez, én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom.

Senki sem élhet általában keresztény életet, hanem mindenkinek van társadalmi közösségi szerepe és feladata, és annak keretében élhet keresztény módon. A jelen szakaszt a bibliakutatók német szak kifejezéssel „Haustafel”-nek vagyis a keresztény házakra vonatkozó házi szabályoknak nevezi, és ezen kívül találhatunk ilyen a koloszei levélben (3,18–4,1) is. Ezek az alapvető szabályok határozták meg a keresztény házakban a család egymáshoz való viszonyát. Egyrészt ezeket a szabályokat nem szabad abszolutizálni és minden részletében örökérvényű utasításnak tartani, hiszen az író a konkrét keresztény házak életét tartotta szem előtt és azoknak akart eligazító elveket megfogalmazni. Főleg az indoklások, a férfi és a nő egymás alá és egymás felé rendelése hat idegenül a mai olvasónak. El kell ismerni, hogy az ókori férficentrikus társadalom családi gyakorlatát veszi figyelembe. De a férfiakat áldozatos szeretetre utasítja (25. v.), amellyel megszépíthetik feleségük életét, mint ahogyan ragyogó széppé tette Krisztus az egyházat. De azt is jelenti ez, hogy ebben az intim viszonyban is óriási szerepe van annak, hogy a férj-feleség szeretetnek az érzelmi relációtól független etikai követelményei vannak. A férfiak szeretetmértéke pedig saját testük szeretetéhez van kötve (28. v.). Talán éppen az értetlen férfiaknak magyarázatul szolgál, az érvelés, hogy aki feleségét szereti, saját testét szereti (29. v.).

A házassági kapcsolatban van a legnagyobb lehetőség a kiteljesítő szeretet és a másikat megnyomorító uralkodás megvalósítására. Minden tanács, parancs, szabályozás ellenére az emberi kapcsolatnak ez a területe valójában soha nem ellenőrizhető, és ez egy bizonyos határon túl nem is kívánatos. Hogy férfi és nő, férj és feleség között az alá- és fölrendeltség valójában hogyan alakul, azt még a közeli ismerősök vagy barátok sem mindig jól érzik és értik. De a végeredményt tapasztalhatják. Sőt a házastársak gyakran a közös probléma miatt szenvednek. Az elnyomott feleség vagy férj nem képes igazán úgy szeretni, ahogyan a másik partner szeretné, mert az uralmi pozíciók gyakorta teszik tönkre a személy kiteljesedését. Az önzés pedig nemcsak azt rombolja, akinek ezt el kell viselnie, hanem az önző embert is, akit egyedül a vele szoros kapcsolatban élő párja tudja megtanítani rossz tulajdonságának elhagyására. S ha ez sikerrel jár, ő gazdagodik, partnere pedig boldogabb lesz. Ha nem jár sikerrel, ez az önzés egyre fejlődik, és minden más emberi kapcsolatát is megmérgezi.

Amikor a keresztény szeretet egymás szolgálatára indít, az önkorlátozással olyan támaszt épít fel a partnerben, amilyen éppen akkor működik, amikor az ő energiája elfogy. Akkor tud segíteni a másik, aki hibáit és erőnyeit ismeri, de nem kihasználja akarja partnere kárára. Amikor a házastársak megismerik egymás hibáit, óriási és veszélyes fegyverként szolgáló ismeretre tesznek szert. Ezzel képesek partnerük személyiségét megnyomorítani vagy tönkretenni. Életük legnagyobb bűnével nemcsak partnerüket pusztítják, hanem saját életüket, sok esetben testüket is megnyomorítják. Ha viszont egymás alárendeltjeinek tartják magukat, akkor tudják, hogyan ellensúlyozzák a másik hibáját, vagy segítsenek túljutni rajta. Ezzel saját és gyermekeik életét teszik boldoggá.